

॥ स्तुवाच ॥ एवमप्यस्तु धर्मज्ञ संयुज्येयं सुतेन ते । तद्भक्त्या तु भजिष्यामि प्रख्यातं भारतं कुलं ।

पृथिव्यां पार्थिवा ये च तेषां यूयं परायणं । गुणानि हि मया शक्या वक्तुं वर्षशतैरपि ।

कुलस्य ये वः प्रथितास्तत्साधुत्वमयोत्तमं । समयेनेह धर्मज्ञ आचरेयञ्च यदिभो । तत्सर्वमेव पुत्रस्ते न मीमांसेत
कर्हिचित् ।

एवं वसन्ती पुत्रे ते वर्द्धयिष्याम्यहं रतिं । पुत्रैः पुत्रैः प्रियैश्चैव स्वर्गं प्राप्स्यति ते सुतः ।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तथेत्युक्त्वा तु सा राजंस्तत्रैवान्तरधीयत । पुत्रजन्म प्रतीक्षन् स राजा तदधारयत् । १८८०

एतस्मिन्नेव काले तु प्रतीपः क्षत्रियर्षभः । तपस्तेपे सुतस्यार्थं सभार्यः कुरुनन्दनः ।

तयोः समभवत्पुत्रौ वृद्धयोः स महाभिषः । शान्तस्य जज्ञे सन्तानस्तस्मादासीत् शान्तनुः ।

संस्मरंश्चाक्षयान् लोकान्विजितांस्तेन कर्मणा । पुण्यकर्मैकदेवासीच्छान्तनुः कुरुसत्तमः ।

प्रतीपः शान्तनुं पुत्रं यौवनस्य ततोऽन्वशात् । पुरा स्त्री भ्रां समभ्यागाच्छान्तनो भूतये तव ।

त्वामाव्रजेद्यदि रहः सा पुत्र वरवर्णिनी । कामयानाभिरूपाद्या दिव्यस्त्री पुत्रकाम्यया । १८८१

सा त्वया नानुयोक्तया कासि कस्यासि चाङ्गने । यच्च कुर्यान्न तत्कर्म सा प्रष्टव्या त्वयाऽनघ । मन्त्रियोगाद्भजन्तीं तां भजेथा
इत्युवाच तं ।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवं सन्दिश्य तनयं प्रतीपः शान्तनुं तदा । स्वे च राज्येऽभिषिच्येनं वनं राजा विवेश ह ।

स राजा शान्तनुर्द्विमान्देवराजसमद्युतिः । बभूव मृगयाशीलः सततं वनगोचरः ।

स मृगान्महिषांश्चैव विनिघ्नन् राजसत्तमः । गङ्गामनु चचारैकः सिद्धचारणसेविता ।

स कदाचिन्महाराज ददर्श परमां स्त्रियं । जाज्वल्यमानां वपुषा साक्षाच्छ्रियमिवापरां । १८८०

सर्वानवद्यां सुदतीं दिव्याभरणभूषितां । सूक्ष्माभरणधरामेकां पद्मोदरसमप्रभां ।

तां दृष्ट्वा हृष्टरोमाऽभूद्विस्मितो रूपसम्पदा । पिवन्निव च नेत्राभ्यां नादृष्यत नराधिपः ।

सा च दृष्ट्वैव राजानं विचरन्तं महाद्युतिं । स्नेहादागतसौहार्दां नादृष्यत विलासिनी ।

॥ तामुवाच ततो राजा सान्त्वयन् शृण्वन् गिरा । देवी वा दानवी वा त्वं गन्धर्व्वी चाथवाऽसुराः ।

यक्षो वा पन्नगी वाऽपि मानुषी वा सुमध्यमे । याचे त्वां सुरगर्भाभे भार्या मे भव शोभने । १८८१

इत्यादिपर्वणि सम्भव पर्वणि शान्तनूपाख्ये सप्तमवतोऽध्यायः ॥ ६७ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एतच्छ्रुत्वा वचो राज्ञः सस्मितं मृदु वल्गु च । वसुनां समर्थं स्तुत्वाऽथाभ्यगच्छदनिन्दिता ।

उवाच चैव राज्ञः सा ह्लादयन्ती मनो गिरा । भविष्यामि महोपाल महिषो ते वशानुगा ।

यत्तु कुर्यामहं राजन्शुभं वा यदिवाऽशुभं । न तद्धारयितव्याऽस्मि न वक्तव्या तथाऽप्रियं ।

एवं हि वर्त्तमानेऽहं त्वयि वक्ष्यामि पार्थिव । वारिता विप्रियं चोक्ता त्यज्येयं त्वामसंशयं ।

तथेति राज्ञा सा तृप्ता तदा भरतसत्तम । प्रहर्षमतुलं लेभे प्राप्य तं पार्थिवोत्तमं । १८८०

आसाद्य शान्तनुस्ताच्च बुभुजे कामतो वशी । न प्रष्टव्येति मन्वानो न स तां किञ्चिदूचिवान् ।

स तस्याः शीलवृत्तेन रूपौदार्यगुणेन च । उपचारेण च रहस्यतोष जगतीपतिः ।